

„Engedelmo mangav

kado bajo pelás

so gindin Tume?

Engedelmet kérek

valami baj történt

mit gondoltok?” Az eredmények titka – nagyon sokszor – a dolgok egyszerűségében rejlik. A nomád vándorló, menekülő cigány nép élete nagyon nehéz volt, de ugyanakkor szép is. Az életükért harcoltak.

A létezésért való küzdelem felszínre hoz természetesen kegyetlenséget is, de a lélek – egyén és közösség – mélyén meghúzódó jóságot, nemességet is.

Amikor a kumpánia este – végsőkéig fáradtan - végre lekuporodott a tűz mellé , ehetett, ihatott, meg kellett, hogy beszélje az elmúlt nap eseményeit. Mert az egyik nap sohasem hasonlított a másikra. Egyáltalán reggel senki sem gondolhatott arra, hogy az estét meg fogja érni.

Ilyenkor jó volt, hogy közösen megvitathatták történeteiket, ki mit tett, jót és rosszat, vagy nem tett semmit? A tapasztalatok tanulságait levonták. Hogy a sok – nyilván szenvedélyes hangú előadás zűrzavarba, vagy még rosszabba ne forduljon – ehhez kellett a tekintély. Ezt a megszemélyesült tekintélyt nevezték vajdának.

Akárhogyan is történt, érvényesült a természetes kiválasztódás törvénye. Csak a legrátermettebb, a törzs legjobb fizikai és lelki adottságokkal rendelkező tagja volt alkalmas erre a feladatra. Bölcs ember kellett, hogy legyen, olyan, aki számításba vesz minden fontos

véleményt, ezeket mérlegeli, csak azután ítél és dönt. A döntése ellen azonban nincs apelláta.

Reggel kezdődött az új nap, új harc, új örömmel és bánatokkal. Így alakult ki a cigány kultúra, hagyomány, hit, Krisz. Mindig ugyanaz és mindig egészen más.

A gádzó világ természete egészen eltérő. A nem-cigány európai népek letelepedett, pontosabban letelepített népek. Bizony az ő röghöz kötésük is legtöbbször kényszerrel történt.

A mi honfoglaló, kalandozó, zsákmányszerző magyar őseink bizonyára nem csupán kegyes igék hatására váltak engedelmes parasztokká, jobbágyokká. Ha fölláztak - mert az emberből csak kitör az őstermészet -, ezeket keményen letörték, megtorolták. (A rendhez azután lassanként hozzáidomultak.)

Most pedig itt élünk a XXI. században. Kétféle nép, kétféle történettel. Milyen békés együttélésben?

Elég csak a napi híreket figyelni. Napi tapasztalatainkat egyeztetni. A mindenkori társadalmak legnagyobb veszélye az anarchia, a zűrzavar, a földomlás. Egyenes út a végromlás felé. Ki állíthatja meg ezt a folyamatot? Azok, akik létrehozták, Az ember, az emberek. Így a jóakarátú emberek, akik békességet teremtenek.

Lapunk, a Kethano Drom – Közös Út mást sem tesz több, mint két évtizede, mint hogy ilyen emberekkel foglalkozik. Ilyen emberek írják, olvassák.

Mi legyen a Cigánytörvénnyel? A Krisszel? Azt tovább kell gyakorolni, fejleszteni, művelni, most már a mai adottságok között. Amikor lapunk főszerkesztője – sokunk segítségével – kísérletet tett arra, hogy a vajdarendszert felélessze a körünkben jelen volt egy neves ügyvéd is.

Azért jött, hogy segítsen egyeztetni a cigánytörvényt a többségi társadalom jogrendszerével. Ezt nevezik jogharmonizációnak. a kisebbségi nép lelkéből, szokásaiból, gyakorlatából fakadó

A cigány törvényről – a Romani Krisztről

Írta: Gergely Dezső

2017. március 20. hétfő, 16:18 - Módosítás: 2017. március 20. hétfő, 17:23

törvénnyel.
de meg kell tenni.

Nem könnyű ez a mindennapokban? Nem könnyű,

Papok, kedvesnővérek, tanítók, családgondozók, szociális munkások, névtelen emberek tömegei, akik talán a képernyőkön soha nem fogtok megjelenni, ti tudjátok, mit kell tennetek

Mert úgy gondolom írásomat befejezve, hogy tévedtem Nincsen külön cigánytörvény és
gádsótörvény. Egy törvény van. A
Szeretet.

Valaki egyszer már beszélt erről.